

Modernliğin tanrılarına bize dokunmasınlar diye erkek kurban ediyoruz. Bize bulaşmasınlar ve bizi iyi bilsinler. *Aydınlık* geleceğe inandığımızı görsünler, *eşitliğe* ve *kardeşliğe* ve *kadınlara* ve *ibnelere* ve erkekler dışında kalan tüm varlığın üstünlüğüne.

Bu dünyayı daha çok erkekler yarattı. Erkekleri de kadınlar yetiştirmiş, desteklemiş olabilir ama *medeniyet* dediğimizin nasıl şekilleneceğine erkekler karar verdi, onlar savaştı, onlar yönetti ve galip geldiklerinde dünyaya onlar sahip oldu. Sonra *ganimetlerin en güzeli* olan kadını paylaşmak için, onun *bir erkeğe* değil, *bütün erkeklere* ait olabileceğini söylediler. Kavgalar azalsın ve *iyi olan kazansın* diye.

Kadına bunu tabii ki, *seni özgürleştiriyoruz* diye sundular, *seni zincirlerinden kurtarıyoruz*. Artık sen de bizimle eşitsin, kendi bedenine sahipsin, kararlarına sahipsin, dünyayı oluşturmakta hürsün. Kendi hayatını kazanabilirsin...

En iyi kölelik insanın kendi razı olduğu kölelik çünkü.

Kadınlar buna memnun oldu. Binlerce yılın bukağısından, erkeklerin boyunduruğundan kurtulma imkanları vardı artık. Hayatları kendilerine aitti.

Mamafih tuhaf bir durum da vardı: Sanki kazanan yine erkekler gibiydi. Kadınlar erkeklerin zincirlerinden kurtulmuştu ama erkekler de kadınların ve ailenin sorumluluğundan kurtulmuştu. Kadına *işler kötü gidebilir, hayatın ne getireceği belli olmaz* diye çalışmasını öğütleyince, çoğu da böyle yaptı ama bu sefer de erkeklerin onlara *çocuk sahibi olacak kadar* ilgi göstermediğini farkettiler. *İşler kötü gidebilir* diye öğütleyince, o *işler* hiç başlamıyordu.

Başlamıyordu çünkü kadın kendi özgürlüğünü kazanınca, kendinden ibaret ve *parça gibi değiştirilebilir* olmuştu. Erkekler kurdukları düzenin son noktasında, bir kadını başka bir kadınla değiştirmeye imkan veren düzenlemeler yapmışlardı aslında. Kadınlar erkekleşebildikleri ölçüde, bu dünyada yer bulup, mesela bilim de yapabiliyor, her işin peşinden koşabiliyorlardı, kuralları zamanında erkeklerce belirlenmiş bir oyunu kadın başlarına kazanacak kadar yürekli ve azimli olanları da mevcuttu. Ancak geneli hayatlarını verdikleri işin onları bir aile sahibi olmaktan mahrum ettiğini farkediyordu. *Kadınlara özgürlük* daha çok erkeklere yaramıştı.

Bir kadın için *zamansal* durum değişikliklerinde, diyelim hamile kaldığında, eskisi kadar güzel olmadığında veya hastalandığında, *güvenecek* biri olması hayati önemdeydi. Eskiden evlendiği kişiye, onun ailesiyle beraber güvenirdi, evlendiği adam da tüm hayatını belirleyen düzen içinde karısını terkedemezdi. Zaten kadın kolay erişilebilir değildi, birini bırakıp, diğerine ulaşmak için gereken maddi ve sosyal imkan herkeste yoktu.

Erkeği bu sorumluluktan azad eden, kadına da *duygusal güvence* vermeyen bir düzen kuruldu. Teorik olarak *aldatmak* hala yasaktı ama pratikte alternatifler ve fırsatlar o kadar çoğalmıştı ki erkeklerin bütün bu çeldiricilere karşı da *güvenilir* olması gerekiyordu artık. *Bir ermiş kadar güvenilir*.

Tabii ki bu *imkan* kadın için de mevcuttu. Kısa vadeli ilişkiler için imkanı varsa, neden olmasın, onun

da buna özgürlüğü vardı. Ancak *biyolojik emir* değişmemişti, kadın 1 (yazıyla bir) uzun vadeli, çocuklu ilişki yürütebilirken, çocuk sahibi olduğunda kendini ona adaması gerekirken, erkeğin böyle bir mecburiyeti yoktu. Zaten beklenen de ailesine kendini adaması değil, *eve ekmek getirmeye devam* etmesiydi. Buradaki asimetrinin ilişkilere yansıması da *kadının aleyhine oldu*. Bir erkeğe, ondan çocuk sahibi olacak kadar güvenmek giderek zorlaştı, zorlaştıkça alternatif ilişki imkanları arttı, bunlar arttıkça güvenmek daha zorlaştı. Erkeği maddi anlamda nafaka mecburiyetiyle bağlasanız bile, duygusal olarak kadına güvence verecek bir mekanizma mevcut değildi.

O halde kadın için iyi mi oldu, kötü mü oldu? Kurallarını erkeklerin yazdığı bir oyunda, erkekleri yenmek için kadınlıklarından önemli ölçüde feragat etmeleri bekleniyor. Oyunun kuralları asla eşit değil, çünkü çocuk sahibi olmanın önem ve mutluluğu, kadın ve erkek için aynı değil. Bununla beraber, eğer yaşadığımız dünyada büyük roller almayı *mutluluğun en üst seviyesi* olarak görüyorsak, evet, kadın artık daha mutlu çünkü daha güçlü.

Bu imtiyazlara inanmayanlar için de *erkek kurbanı* var, erkeklere *ezelden suçlu* gibi bakılıyor ve *iyi insan olmanın* yolu, her yeni ayda bir erkek bulup, kadının çaresizliğinin getirdiği günahları ona yıkarak çöle gönderiyoruz.

Bakalım tanrılar bu sunakları kabul edecek mi?